

Жовті цеглини. психологічний роман

Мира Бо

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

З неба падало листя. Воно закривало увесь обрій і, здавалося, збиралося завалити собою мій дім. Я не бачив його, але знав, що він позаду мене, відчував його спиною. Упевненості в цьому додавав живий собачий гавкіт: заходився щасливий пес. Мій. Я не уявляв, який він має вигляд, але знав, що люблю його до смерті, як усіх у тому будинку.

Під ногами зашурхотіло листя. Воно було кленове й червоне, я підкидав його ногами, щоби побачити під ним доріжку, інакше просто б не знав, куди йти. Вона тягнулася від дому, прямуючи кудись за обрій. Раніше я був упевнений, що вже у правильному місці, знайшов свій «дім» і тепер можу заспокоїтись, але доро́га так не думала. Вона жовтими плямами поміж червоного листя підказувала мені шлях і хотіла від мене неможливого: щоб я вкотре змінився. Мені не здавалося це хорошою ідеєю, але колись вона привела мене сюди, й відмовлятися йти нею було грубо. Я зітхнув, мусив у черговий раз вибирати сам.

— То ти йдеш? — запитав жіночий голос.

Він теж був десь позаду, хоча збирався йти вперед. Я знав цей голос і любив його, він жив у моєму будинку, й було зрозуміло, що складе мені компанію у новій подорожі. Куди? А хіба була різниця? Жовта доро́га не питала і не казала.

— Ми чекаємо, — наполягла жінка.

«У неї темне волосся», — подумалося мені, коли на плече опустилася чиясь рука. Вона належала не їй, а комусь іще, і її власник теж мав піти зі мною.

«Непогана компанія, — подумав я. — Троє людей і собака».

Я ступив на доріжку, сподіваючись, що мені вистачить сил дійти до кінця. Червоний листопад не зупинявся.

Мені знову почали снитися сни.

• • •

Далі — у повній книжці «Жовті цеглини. психологічний роман».
nashaknyga.com.ua